

Debat | Silkeborg

Hvor dybt stikker Venstres naturelskeres kærlighed til naturen?

Udgivet: 07. februar 2022, 12.46

Læsetid: 2 minutter

AA ☰

Af Rikke Anker Jensen og Michael Straarup Nielsen. Biologer Værløse og Aabyhøj

NATUR »Der skal nogle store græssere ud, og så skal naturen ellers være uberørt. Vi har en målsætning om, at vi skal have mere natur, større natur og vildere natur...«

Sådan sagde Venstres formand Jakob Ellemann-Jensen i 2019, da han besøgte Fussingø. Større natur, vildere natur, flere arter - en vidunderlig vision og en ægte gave til danskerne. En gave der også anbefales af videnskaben, som det bedste middel til at standse artstabet.

Men Venstre er vendt på en tallerken. Selverklæret naturelsker, Kristian Pihl Lorentzen (MF for Venstre), taler i Midtjyllands Avis for at droppe naturnationalparkerne. Under én procent af landarealet er for meget stor og vild natur for Lorentzen, der vil redde arterne med hjemmestrikkede ideer og høst af byggematerialer.

Lorentzen vil hjælpe biodiversiteten ved at plante skov. Men skovrejsning er ikke en af anbefalingerne til at standse artstabet. Forskerne anbefaler derimod, at eksisterende skovnatur udlægges til urørt skov. Nyplantede skove er gode for klimaet, men ikke for de truede arter: de giver hverken blå anemoner eller blå bøgeløbere de næste mange hundrede år.

Lorentzen fremfører, at store dyr og hegn indebærer en uacceptabel risiko og begrænsning. Ingen påstår, at store dyr er risikofri. Denne risiko udsætter 7,5 mio. besøgende sig årligt for, når de besøger hjortene i Dyrehaven nord for København, 75.000 besøgende på Molslaboratoriets rewilding-arealer og 90.000 hos Langelands vilde heste. Hvis alle disse mennesker tør krydse hegnene, mon så ikke de kan finde forbi dem i naturnationalparkerne?

Til sidst påstår Lorentzen, at dyrevelfærdsloven gradbøjes etisk uforsvarligt for at naturnationalparkerne kan gennemføres. »Gradbøjningen« betyder dog blot, at tilsynet med heste sidestilles med reglerne for tilsyn med kvæg. Dyrene vil være udsat for samme farer som hjortevildt i landets mange hegnede dyrehaver, og det jævnlige tilsyn vil sikre, at der kan skrives ind, som loven foreskriver man skal. De vil kunne søge naturlig føde, lege, parre sig, følges med deres mor, indgå i flokke

og brede sig på tusinder af hektar - et frit og vildt liv, meget langt fra det vi byder millioner af produktionsdyr, der lever korte og amputerede liv, i fuld overensstemmelse med danske dyrevelfærdslove og Lorentzens etik.

Det er let at udråbe sig selv til at være naturelsker. Men Kristian Pihl Lorentzen skylder et virksomt løsningsforslag, når nu han ikke vil imødekomme anbefalingerne fra videnskaben. Hvor dybt stikker mon egentlig kærligheden til naturen?